SODBA SODIŠČA (drugi senat)
z dne 15. septembra 2005*

V združenih zadevah C-281/03 in C-282/03,

katerih predmet sta predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ju je vložilo College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nizozemska) z odločbama z dne 26. junija 2003, ki sta prispela na Sodišče 30. junija 2003, v postopkih

Cindu Chemicals BV (C-281/03),

Rütgers VFT AG,

Touwen & Co. BV,

Pearl Paint Holland BV,

Elf Atochem Nederland BV,

* Jezik postopka: nizozemščina.

Zijlstra & Co. Verf BV,

Chemische Producten Struyk & Co. BV,

Van Swaay Schijndel BV,

Houtbereiding G. Rozendaal BV,

Arch Timber Protection BV (C-282/03)

proti

College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen,

ob udeležbi:

Stichting Behoud Leefmilieu en Natuur Maas en Waal,

I - 8092

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, J. Makarczyk, P. Kūris in G. Arestis (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: F. G. Jacobs,
sodna tajnica: M.-F. Contet, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. januarja 2005,

na podlagi pisnih stališč, ki so jih predložili:

— za Cindu Chemicals BV in druge N. S. J. Koeman, odvetnik,

— za Arch Timber Protection BV J. P. L. van Marissing in N. G. Engering, odvetnika,

— za College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen R. J. M. van den Tweel, odvetnik,

— za Stichting Behoud Leefmilieu en Natuur Maas en Waal F. F. Scheffer, odvetnik,

— za nizozemsko vlado H. G. Sevenster in J. G. M. van Bakel, zastopnici,

— za dansko vlado J. Molde, zastopnik,

— za Komisijo Evropskih skupnosti F. Simonetti in M. van Beek, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 17. marca 2005

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago Direktive Sveta 76/769/EGS z dne 27. julija 1976 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z omejitvami pri trženju in uporabi nekaterih nevarnih snovi in pripravkov (UL L 262, str. 201), kakor je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 94/60/ES z dne 20. decembra 1994 (UL L 365, str. 1).

2 Predloga sta bila vložena v okviru spora med, na eni strani, Cindu Chemicals BV, Rütgers VFT AG, Touwen & Co. BV, Pearl Paint Holland BV, Elf Atochem Nederland BV, Zijlstra & Co. Verf BV, Chemische Producten Struyk & Co. BV, Van Swaay Schijndel BV, Houtbereiding G. Rozendaal BV in, na drugi strani, Arch Timber Protection BV ter College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (urad za izdajanje dovoljenj za pesticidne pripravke, v nadaljevanju: CTB) glede odločitev o dovoljenju za dajanje v promet in uporabo nevarnih snovi.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

Direktiva 76/769

3 Direktiva 76/769, ki je bila sprejeta na podlagi člena 100 Pogodbe EGS (postal člen 100 Pogodbe ES, ki je nato postal člen 94 ES), določa pravila, ki omejujejo trženje in uporabo nekaterih nevarnih snovi in pripravkov. V skladu s prvimi petimi uvodnimi izjavami ta direktiva sledi več ciljem, in sicer varovanju ljudi ter zlasti oseb, ki take snovi uporabljajo, varstvu okolja in kakovosti življenja ljudi ter odpravi trgovinskih ovir, ki izhajajo iz ustreznih nacionalnih zakonskih pravil, ki, glede na to, da se razlikujejo glede na pogoje trženja in uporabe teh snovi, neposredno vplivajo na vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

4 Člen 1 te direktive določa, da brez poseganja v uporabo drugih ustreznih predpisov Skupnosti ta direktiva obravnava omejitev trženja in uporabe nevarnih snovi in pripravkov iz seznama, ki ki ga vsebuje Priloga I. Člen 2 navedene direktive določa, da „[d]ržave članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se nevarne snovi in pripravki iz seznama v Prilogi lahko dajejo v promet ali uporabljajo samo pod pogoji, navedenimi v Prilogi".

5 V Prilogi I k Direktivi 76/769 so naštete nevarne snovi in pripravki ter omejitve, ki veljajo za njihovo dajanje v promet in uporabo. Ta priloga je bila večkrat spremenjena, zlasti tako, da so ji bile dodane druge nevarne snovi in pripravki.

6 Direktiva Sveta 89/677/EGS z dne 21. decembra 1989 o osmi spremembi Direktive 76/769 (UL L 398, str. 19) je v Prilogi I, točka 20, dodala arzenove spojine. Te se v skladu s točko 20(1)(b) ne smejo uporabljati kot snovi in sestavine pripravkov za uporabo pri impregnaciji lesa. Vendar pa v tem primeru prepoved ne velja za raztopine anorganskih soli vrste CCA (baker - krom - arzen), ki se uporabljajo v industrijskih obratih za vakuumsko ali tlačno impregnacijo lesa. Poleg tega lahko države članice na svojem ozemlju dovolijo uporabo pripravkov vrste DFA (dinitrofenol - fluorid - arzen) za ponovno *in situ* impregnacijo lesenih drogov, ki že stojijo in nosijo nadzemne vodnike. Take pripravke smejo uporabljati poklicni uporabniki s pomočjo vakuuma ali tlaka. Končno točka 20(2) določa, da se te spojine „ne smejo uporabljati kot snovi in sestavine pripravkov za obdelavo industrijskih vod, ne glede na njihovo uporabo".

7 Direktiva 94/60 je v Prilogi I, točka 32, k Direktivi 76/769 dodala snovi in pripravke, ki vsebujejo kreozot, kreozotno olje ali destilate premogovega katrana. Točka 32.1 te priloge določa, da se te snovi ne smejo uporabljati pri obdelavi lesa, če vsebujejo

benzo-a-piren v koncentraciji, višji od 0,005 masnih %, in/ali fenole, ki jih je mogoče ekstrahirati z vodo, v koncentraciji, višji od 3 masnih %. Poleg tega se les, obdelan z navedenimi snovmi in pripravki, ne sme dajati v promet. Z odstopanjem se v skladu s točko 32.1(i) navedene snovi lahko uporabljajo pri obdelavi lesa v industrijskih objektih, če vsebujejo benzo-a-piren in fenole, ki jih je mogoče ekstrahirati z vodo, v koncentracijah, nižjih od zgoraj navedenih vrednosti. Končno v skladu s točko 32.1(ii) je za les, obdelan v skladu s točko (i), ki se prvič daje v promet, dovoljena le poklicna in industrijska uporaba, kot v sektorju železniških prog.

Direktiva 98/8/ES

8 Cilj Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 98/8/ES z dne 16. februarja 1998 o dajanju biocidnih pripravkov v promet (UL L 123, str. 1) je razviti okvir pravil za izdajo dovoljenja in dajanje v promet biocidnih pripravkov z namenom njihove uporabe v državah članicah ter izdelati na ravni Skupnosti pozitiven seznam aktivnih snovi, ki jih je mogoče uporabljati v biocidnih pripravkih.

9 V šestindvajseti uvodni izjavi Direktive 98/8 je navedeno, da „ker celovito izvajanje te direktive in zlasti programa ponovnega preverjanja ne bo doseženo več let, Direktiva 76/769/EGS zagotavlja okvir za dopolnjevanje razvoja pozitivnega seznama z omejitvami trženja in uporabe nekaterih aktivnih snovi in pripravkov ali skupin aktivnih snovi in pripravkov".

10 V skladu s členom 2(1)(a) Direktive 98/8 so biocidni pripravki v tej direktivi opredeljeni kot „[a]ktivne snovi in pripravki, ki vsebujejo eno ali več aktivnih snovi, pripravljeni v obliki, v kakršni se dobavljajo uporabniku, in predvideni, da se z njimi uničuje, odvrača, naredi neškodljivo, prepreči delovanje, ali kako drugače vpliva na škodljivi organizem na kemičen ali biološki način". Ta člen poleg tega določa, da je izčrpen seznam 23 vrst pripravkov z opisom posameznih vrst podan v Prilogi V k tej direktivi.

11 Člen 5(1)(a) Direktive 98/8 določa, da države članice izdajo dovoljenje za biocidni pripravek samo, če „je (so) aktivna(-e) snov(-i), vključena(-e) v dovoljenju, uvrščena(-e) na seznam v Prilogi I ali Prilogi IA, in so izpolnjene vse zahteve iz navedenih prilog".

12 Člen 16(1) navedene direktive, ki vzpostavlja prehodni režim, določa:

„Z nadaljnjim odstopanjem od členov 3(1), 5(1), 8(2) in 8(4) in brez poseganja v odstavka 2 in 3, lahko država članica za obdobje 10 let od [14. maja 2000], še naprej uporablja svoj trenutni sistem ali prakso dajanja biocidnih pripravkov v promet. Država članica lahko zlasti v skladu z nacionalnimi predpisi na svojem ozemlju dovoli dajanje v promet biocidnega pripravka, ki vsebuje aktivne snovi, ki niso uvrščene na seznam v Prilogi I ali IA za to vrsto pripravka. Take aktivne snovi morajo biti v prometu [dne 14. maja 2000], kot aktivne snovi v biocidnem pripravku za drugačne namene od tistih, opredeljenih v členu 2(2)(c) in (d)."

Nacionalna ureditev

13 Nizozemski zakon iz leta 1962 o pesticidih (Bestrijdingsmiddelenwet 1962, Stb. 1962, št. 288, v nadaljevanju: zakon iz leta 1962) določa režim izdajanja dovoljenj za dajanje v promet in uporabo pesticidnih pripravkov. V zvezi s tem je bil z njegovim členom 1b ustanovljen CTB, ki je neodvisen upravni organ in katerega naloga je, da ob uporabi tega zakona odloča o vlogah za izdajo dovoljenja za pesticidne pripravke in, če je to potrebno, določa časovno veljavnost izdanih dovoljenj.

14 Člen 2 zakona iz leta 1962 določa, da je dostava, posest ali imetje v zalogi, uvoz ali uporaba na ozemlju Kraljevine Nizozemske pesticida, za katerega ni znano, da bi bilo zanj ne podlagi tega zakona izdano dovoljenje, prepovedana. Člen 3 tega zakona natančneje določa, da se za pesticid izda dovoljenje le, če izpolnjuje zahteve iz tega člena in iz člena 3a tega zakona.

15 Člen 4 zakona iz leta 1962 določa, da mora biti vložitev vloge za izdajo ali podaljšanje dovoljenja za pesticid v skladu z nekaterimi natančnimi pravili, ki so povzeta zlasti v pravilniku iz leta 1995 za izdajo dovoljenj za pesticidne pripravke (Regeling toelating bestrijdingsmiddelen 1995, Stcrt. 1995, št. 41), in da se ta vloga obravnava le, če ji je priložena popolna dokumentacija, v skladu z merili iz tega zakona in z zakonom samim.

16 Na podlagi člena 7 zakona iz leta 1962 CTB odloči, da bo dovoljenje iz člena 4 tega zakona preklical predvsem takrat, ko zahteve, določene v členih 3 in 3a tega zakona ali na njuni podlagi, niso več izpolnjene. Vendar pa v skladu s členom 8 tega zakona zainteresirani zoper tako odločitev lahko vložijo pravno sredstvo na College van Beroep voor het bedrijfsleven.

17 Končno, uredba o okoljskih zahtevah za izdajanje dovoljenj za biocide (Besluit milieutoelatingseisen niet-landbouwbestrijdingsmiddelen, Stb. 1998, št. 499), ki je bila sprejeta leta 1998 na podlagi člena 3a zakona iz leta 1962, določa, da mora biti aktivna snov biocida predmet ocene tveganja, ki omogoča določitev ukrepov, ki so potrebni za varstvo okolja.

Spora o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

18 Spor o glavni stvari, ki je predmet zadeve C-281/03, se nanaša na biocidne pripravke, in sicer nekmetijske pesticide, ki kot aktivne snovi vsebujejo destilate premogovega katrana (karbolineum in kreozotno olje), ki se uporabljajo kot sredstva za zaščito lesa. Destilati premogovega katrana so navedeni v Prilogi I, točka 32, k Direktivi 76/769, kakor je bila spremenjena z Direktivo 94/60 (v nadaljevanju: Direktiva 76/769).

19 Februarja 1996 je CTB tožeče stranke v glavni stvari, imetnike dovoljenja za biocidne pripravke, ki vsebujejo destilate premogovega katrana, obvestil o tem, da ima namen, prvič, po poteku treh let preklicati izdano dovoljenje v zvezi s pripravki za zaščito lesa v primerih, ko bi obdelani les lahko prišel v stik z vodo (zlasti podzemno vodo), in, drugič, za pet let podaljšati dovoljenje, izdano za uporabo v suhem okolju, pod pogojem, da mu imetniki tega dovoljenja predložijo natančnejše podatke. Pozneje so tožeče stranke v glavni stvari pri CTB vložile vloge za podaljšanje nekaterih dovoljenj, katerih veljavnost se je približevala koncu.

20 CTB je 1. oktobra 1999 odločil do 1. julija 2001 podaljšati dovoljenja za uporabo v suhem okolju za pripravke za zaščito lesa na osnovi karbolineuma in kreozotnega olja.

21 Leta 2000 je CTB tožeče stranke v glavni stvari obvestil, prvič, da mora biti presoja dopustnosti navedenih pripravkov v skladu s tisto, ki je določena na ravni Skupnosti v okviru Direktive 98/8, in, drugič, da mu morajo zadevna podjetja za pridobitev podaljšanja dovoljenj za te snovi po 1. juliju 2001 predložiti popolno dokumentacijo, ki vsebuje natančnejše podatke v zvezi tako z učinki teh pripravkov na okolje in človeško toksikologijo kot v zvezi s tveganjem, ki nastane zaradi uporabe navedenih snovi.

22 CTB je 27. julija 2001 z retroaktivnim učinkom od 1. julija istega leta odločil, da podaljša dovoljenja, izdana za biocide na osnovi destilatov premogovega katrana, do 1. novembra 2001.

23 Na podlagi zakona iz leta 1962 je CTB 25. oktobra 2001 sprejel odločbe o ustavitvi postopkov o vlogah za podaljšanje dovoljenj za nekatere pripravke za zaščito lesa na osnovi karbolineuma in kerozotnega olja, z obrazložitvijo, da je bila ustrezna dokumentacija nepopolna. Z dopisom z dne 9. novembra 2001 so tožeče stranke v glavni stvari pred CTB te odločbe izpodbijale, pri čemer so kot glavni tožbeni razlog navedle, da postopek vloge za podaljšanje dovoljenj, ki ga določa ta zakon, ni v skladu z Direktivo 76/769.

24 Z odločbo z dne 28. junija 2002 je CTB ugovore zadevnih tožečih strank v glavni stvari zoper odločbe z dne 25. oktobra 2001 zavrnil kot neutemeljene. Navedene tožeče stranke so 7. avgusta 2002 zoper to odločbo o zavrnitvi vložile tožbo na College van Beroep voor het bedrijfsleven, ki je na Sodišče vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe.

25 Spor o glavni stvari, ki je predmet zadeve C-282/03, se nanaša na biocidni pripravek, ki se uporablja pri zaščiti lesa, imenovan „Superwolmanzout-CO", ki vsebuje spojine CCA, za katerega je CTB družbi Arch Timber Protection BV izdal dovoljenje, veljavno do 1. junija 2005. Te spojine so navedene v Prilogi I, točka 20, k Direktivi 76/769.

26 Z odločbama z dne 31. avgusta in 14. septembra 2001 je CTB na podlagi člena 7 zakona iz leta 1962 s 14. marcem 2002 preklical dovoljenje, ki ga je tej družbi izdal za Superwolmanzout-CO, in zavrnil vlogo za podaljšanje dovoljenja za ta pripravek, ki jo je leta 1997 vložila navedena družba. Z dopisom z dne 11. oktobra 2001 je zadnjenavedena ti odločbi izpodbijala pred CTB.

27 CTB je 2. avgusta 2002 ugovore družbe Arch Timber Protection BV zoper odločbi z dne 31. avgusta in 14. septembra 2001 zavrnil kot neutemeljene. Zainteresirana družba je 6. avgusta 2002 proti tej odločbi vložila tožbo na College van Beroep voor het bedrijfsleven, ki je na Sodišče vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe.

28 V obeh zadevah v glavni stvari tožeče stranke navajajo, da sporni pripravki izpolnjujejo pogoje za dajanje v promet in uporabo, ki jih določa Direktiva 76/769, zato jim ta direktiva podeljuje pravico do izdaje dovoljenja za te pripravke. Predložitveno sodišče meni, da se s temi navedbami postavlja vprašanje, ali navedena direktiva glede snovi, ki jih ureja, določa izčrpna pravila, ali pa, nasprotno, državam članicam dopušča možnost, da na tem področju določajo dodatne pogoje na nacionalni ravni, kot so ti iz zakona iz leta 1962.

29 Ker je College van Beroep voor het bedrijfsleven menilo, da Direktiva 76/769 ne daje jasnega odgovora na vprašanje, ali smejo za dajanje v promet in uporabo snovi iz Priloge I k navedeni direktivi, poleg zahtev, ki jih določa navedena direktiva, države članice določiti še druge, je v obeh zadevah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali Direktiva [76/769] dopušča, da država članica določi dodatne pogoje za dajanje v promet in uporabo biocidnega pripravka, katerega aktivna snov je navedena v Prilogi I k tej direktivi?"

30 S sklepom z dne 28. avgusta 2003 je predsednik Sodišča zadevi C-281/03 in C-282/03 združil za namen pisnega in ustnega postopka in zaradi izdaje odločbe.

Vprašanje za predhodno odločanje

31 Nesporno je, da biocidni pripravki, ki so predmet zadeve v glavni stvari, izhajajo iz točk 20 in 32 Priloge I k Direktivi 76/769.

32 Vendar pa CTB, Stichting Behoud Leefmilieu en Natuur Maas en Waal (ustanova Maas in Waal za varstvo življenjskega okolja in narave, v nadaljevanju: ustanova) ter nizozemska in danska vlada navajajo, da uporabo biocidnih pripravkov, ki so predmet zadeve v glavni stvari, ureja Direktiva 98/8, ki je *lex specialis*, ki prevlada nad Direktivo 76/769, katere razlago išče predložitveno sodišče in ki državam članicam v vsakem primeru dopušča, da določijo strožje zahteve za dajanje v promet in uporabo zadevnih pripravkov.

33 Ker Direktiva 76/769 vsebuje določbe o biocidnih pripravkih, ki so predmet zadeve v glavni stvari, za katere velja opredelitev iz člena 2(1)(a) Direktive 98/8 in za katere ta dejansko pomeni posebno ureditev, mora Sodišče za začetek odločiti o povezavi med tema dvema direktivama in zlasti določiti učinke, ki jih ima v tej zadevi druga navedena direktiva na uporabo prve.

34 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 5(1)(a) Direktive 98/8 določa, da države članice izdajo dovoljenje za biocidni pripravek samo, če je (so) aktivna(-e) snov(-i), vključena(-e) v dovoljenju, uvrščena(-e) na seznam v Prilogi I ali Prilogi IA k tej direktivi, in so upoštevane vse zahteve iz navedenih prilog.

35 Ugotovljeno pa je, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 62 sklepnih predlogov, da v času nastopa dejstev v zadevi v glavni stvari prilogi I in IA k Direktivi 98/8 še nista bili sprejeti. Zato države članice izdajanja dovoljenj za biocidne pripravke nikakor niso mogle urejati na podlagi te direktive, saj uskladitev, ki naj bi jo ta prinesla, v tem času še ni bila popolnoma izvedena (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 15. julija 2004 v zadevi Schreiber, C-443/02, ZOdl., str. I-7275, točka 20).

36 Poleg tega, čeprav člen 16(1) Direktive 98/8 določa prehodno obdobje desetih let, med katerim države članice lahko še naprej uporabljajo svoj trenutni režim dajanja biocidnih pripravkov v promet, morajo te države kljub temu še naprej spoštovati tudi ostale določbe prava Skupnosti. V zvezi s tem iz šestindvajsete uvodne izjave navedene direktive izhaja, da v pričakovanju celovitega izvajanja te direktive, ki ne bo doseženo več let, Direktiva 76/769 zagotavlja okvir za dopolnjevanje razvoja

pozitivnega seznama aktivnih snovi, ki se lahko uporabijo v biocidnih pripravkih, z omejitvami trženja in uporabe nekaterih od njih, kot tudi nekaterih pripravkov. Poleg tega člen 1(3)(a) Direktive 98/8 določa, da se ta uporablja „brez poseganja v ustrezne določbe ali ukrepe Skupnosti, sprejete v skladu z njimi, zlasti v [Direktivo 76/769]".

37 Iz tega izhaja, da morajo biti nacionalna pravila države članice, ki bi med tem prehodnim obdobjem želela urediti dajanje v promet in uporabo pripravkov, ki spadajo na področje uporabe Direktive 76/769, v skladu s to direktivo.

38 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da v nasprotju s tem, kar trdijo CTB, ustanova ter nizozemska in danska vlada, Direktiva 98/8 v obravnavanem primeru ne more vplivati na uporabo Direktive 76/769.

39 Zato je torej treba, kot je predlagalo predložitveno sodišče, preučiti stopnjo usklajenosti, ki jo je dosegla Direktiva 76/769, da bi ugotovili, ali ta državam članicam dovoljuje, da na nacionalni ravni določajo dodatne pogoje, kot so ti iz zakona iz leta 1962, za dajanje v promet in uporabo biocidnega pripravka, katerega aktivna snov je navedena v Prilogi I k tej direktivi.

40 Po mnenju ustanove in nizozemske ter danske vlade navedena direktiva, ki vzpostavlja le minimalno usklajenost, državam članicam dovoljuje določitev dodatnih zahtev.

41 V zvezi s tem je treba po eni strani opozoriti da Direktiva 76/769 temelji na členu 100 Pogodbe EGS in da sta pravna podlaga sprememb, ki sta jih pozneje prinesli direktivi 89/677 in 94/60, ki sta v Prilogi I dodali točki 20 in 32 glede arzena in kreozota, člen 100a Pogodbe EGS (postal člen 100a Pogodbe ES, ki je pozneje, po spremembi, postal člen 95 ES) in člen 100a Pogodbe ES. Cilj teh členov je usklajevanje zakonodaje držav članic z namenom vzpostavitve in delovanja notranjega trga.

42 Po drugi strani iz četrte in pete uvodne izjave Direktive 76/769 izhaja, da ta pomeni usklajevalni ukrep, katerega cilj je odpraviti trgovinske ovire, ki so rezultat različnih ustreznih nacionalnih zakonskih pravil, ki neposredno vplivajo na vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

43 Torej tako iz njene pravne podlage kot iz njenih uvodnih izjav izhaja, da je cilj navedene direktive odprava trgovinskih ovir znotraj notranjega trga za snovi, ki so sporne v glavni stvari.

44 Kot pa je opozoril generalni pravobranilec v točki 37 sklepnih predlogov, cilj Direktive 76/769 ne bi mogel biti izpolnjen, če bi države članice lahko prosto razširjale obveznosti, ki jih ta določa. Določbe te direktive so izčrpne narave, obdržanje ali sprejetje s strani držav članic ukrepov, ki jih navedena direktiva ne določa, pa ni v skladu z njenim ciljem (glej v tem smislu sodbi z dne 5. aprila 1979 v zadevi Ratti, 148/78, Recueil, str. 1629, točke od 25 do 27, in z dne 14. oktobra 1987 v zadevi Komisija proti Danski, 278/85, Recueil, str. 4069, točka 22).

45 Tako razlago Direktive 76/769 poleg tega potrjuje tudi njen člen 2, ki določa, da „[d]ržave članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se nevarne snovi in pripravki iz seznama v Prilogi lahko dajejo v promet ali uporabljajo samo pod pogoji, navedenimi v Prilogi". Iz besedila tega člena tako izhaja, da so takrat, ko je neka snov

ali pripravek naveden v prilogi k navedeni direktivi, edine zahteve, ki jih države članice lahko določijo za njihovo trženje in uporabo, tiste, ki jih določa ta priloga.

46 Kljub temu pa člen 1 Direktive 76/769 obravnava omejitve trženja in uporabe nevarnih snovi in pripravkov, na katere se nanaša „brez poseganja v uporabo drugih ustreznih predpisov Skupnosti". Zato je treba, kadar se uporabijo druge določbe Skupnosti, ki določajo posebne zahteve glede dajanja v promet in uporabe navedenih snovi in pripravkov, te določbe upoštevati.

47 Končno je treba poudariti, da v primeru direktive, ki temelji na členu 95 ES, država članica, ki kljub temu želi obdržati ali uvesti nacionalne določbe, ki so različne od tistih iz usklajevalne direktive, ki se med drugim nanašajo na varstvo okolja, lahko na podlagi odstavkov 4 ali 5 tega člena Komisijo Evropskih skupnosti uradno obvesti o teh določbah ter o razlogih za njihovo obdržanje ali uvedbo.

48 Kot pa je opozoril generalni pravobranilec v točki 76 sklepnih predlogov, je Kraljevina Nizozemska Komisiji dvakrat predlagala in dosegla, da je ta na podlagi člena 95 ES sprejela odločitve glede nekaterih vidikov njene ureditve o kreozotu, ki pa so vsekakor tuje nacionalnim določbam, ki so sporne v zadevi v glavni stvari.

49 V skladu s tem je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba Direktivo 76/769 razlagati tako, da ta državam članicam ne dovoljuje, da bi za dajanje v promet in uporabo biocidnih pripravkov, katerih aktivna snov je navedena v Prilogi I k tej direktivi, določale dodatne pogoje, ki jih sama ne določa, ob upoštevanju uporabe drugih ustreznih predpisov Skupnosti, ki za te pripravke določajo posebne pogoje.

Stroški

50 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Direktivo Sveta 76/769/EGS z dne 27. julija 1976 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z omejitvami pri trženju in uporabi nekaterih nevarnih snovi in pripravkov, kakor je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 94/60/ES z dne 20. decembra 1994, je treba razlagati tako, da ta državam članicam ne dovoljuje, da bi za dajanje v promet in uporabo biocidnih pripravkov, katerih aktivna snov je navedena v Prilogi I k tej direktivi, določale dodatne pogoje, ki jih sama ne določa, ob upoštevanju uporabe drugih ustreznih predpisov Skupnosti, ki za te pripravke določajo posebne pogoje.

Podpisi